

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2003 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Domińczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

SSA Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi W. K.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego z dnia 19 lutego 1998 r.,

w sprawie z powództwa W. K.

przeciwko Wojewódzkiemu Przedsiębiorstwu Rolno - Przemysłowemu

w G. obecnie Zakładom Mięsnym "W." w G. oraz Agencji Własności Rolnej Skarbu

Państwa - Oddziałowi

Terenowemu w G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 listopada 2003 r.,

zażalenia skarżącego (powoda)

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 kwietnia 2003 r.,

oddala zażalenie

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 21 marca 2003 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 19 lutego 1998 r. Powód – jak zauważa Sąd Apelacyjny – powołał się na podstawę wznowienia z art. 401 § 2 k.p.c. twierdząc, iż został pozbawiony możliwości obrony, że wyrok został wydany na podstawie podrobionej opinii biegłego (art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz że nie zostały mu doręczone pisma wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Rolno-Przemysłowego w G. z dnia 19 marca 1997 r. i 19 lutego 1998 r. Tymczasem o możliwości wystąpienia ze skargą o wznowienie powód został poinformowany przez Ministra Sprawiedliwości w kwietniu 2002 r. Wyrok zaś został mu doręczony 20 marca 1998 r. Ta ostatnia data, stosownie do treści art. 407 k.p.c. oznacza początek biegu terminu do wystąpienia ze skargą. Powód nie uprawdopodobnił też – kontynuuje Sąd Apelacyjny – że w terminie trzech miesięcy przed wniesieniem skargi, dowiedział się o podrobieniu opinii biegłego. W tych warunkach Sąd Apelacyjny uznał skargę za spóźnioną i odrzucił ją powołując się na przepis art. 410 § 1 k.p.c.

W zażaleniu powód wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Apelacyjnego. Zarzucił, że wyrok został oparty na zgromadzonych w aktach dowodach, których część nie była mu znana, a tym samym pozbawiony został możliwości ustosunkowania się do nich.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania wynosi trzy miesiące i dotyczy każdej z podstaw wznowienia, chyba że wznowienie ma oparcie w art. 401¹ § 2 k.p.c. Różny jest tylko początek biegu tego terminu w zależności od powołanej podstawy wznowienia. Jeżeli zatem powód przyznaje, że wiadomość o treści prawomocnego wyroku, o którego wznowienie wnosi, powziął 20 czerwca 1998 r., to nie może być mowy o zachowaniu terminu w przypadku wskazania podstawy wznowienia z art. 401 § 2 in fine k.p.c.

Co się zaś tyczy podstawy restytucyjnej, to wymaga zauważenia, że w zażaleniu, odmiennie niż w skardze, powód kwestionuje jedynie treść opinii biegłego. Z tego wcale nie wynika, że opinia ta utraciła wartość dowodową. Należy w związku z tym krytycznie odnieść się do twierdzenia powoda, iż dopiero przeglądanie akt w grudniu 2002 r. uświadomiło mu istnienie tego dowodu. Za panujące bowiem uznać należy zapatrywanie, że sam moment dowiedzenia się o treści wyroku otwiera możliwość dowiedzenia się o zgromadzonych w sprawie dowodach, a tym samym ich wykrycia w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c.

Godzi się wreszcie zauważyć, iż na rozprawę przed Sądem Apelacyjnym w dniu 19 lutego 1998 r. powód nie stawiał się, mimo, iż o terminie rozprawy został powiadomiony. Nie może w związku z tym twierdzić, że został pozbawiony możliwości ustosunkowania się do opinii biegłego, skoro w toku tej rozprawy biegły złożył uzupełniającą opinię do protokołu. W ogóle zaś opinia ta poddana została wnikliwej ocenie Sądu i próba jej podważenia na użytek wznowienia postępowania nie może być brana pod uwagę. Nie ma też podstaw, aby powoływane w skardze pisma procesowe kształtowały obraz stanu faktycznego sprawy, a tym samym aby wywarły wpływ na jej wyniki.

Twierdzenie wreszcie, iż w wydaniu wyroku uczestniczył inny skład niż „w ostatniej rozprawie” przybiera postać nadużycia.

W tych warunkach i na zasadzie art. 393¹⁸ § 2, 393¹⁹, 397 § 1 i 2 oraz art. 385 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.